

සබ් ක්විකම්

බුද්ධිමය දේපොළක් යනු කුමක් ද?

බුද්ධිමය දේපොළක් යනු මිනිසාගේ බුද්ධිය මෙහෙයවා කරනු ලබන නිර්මාණයක්. දේපොළක් යන්න ගැන නිකියේ අර්ථ දැක්වෙන දෙයට සමාන අර්ථයක් මේ බුද්ධිමය දේපොළ තුළ තිබෙනවා. එනම් එයට මූල්‍යමය අගයක් තිබෙනවා. කෙනෙකුට පවරා දෙන්නත් හැකියි. හැබැයි ඒ දේපොළ බුද්ධිමය දෙයක් විය යුතු යි. අපේ අතීතයේ සිට වර්තමාන කොරතුරු තාක්ෂණ විප්ලවය දක්වා ම මිනිසා නිර්මාණය කළ දේ බුද්ධිමය දේපොළ තුළට ඇතුළත් වෙතවා. ප්‍රකාශන අයිතීන් කලාත්මක කෘතීන් මෙන්ම වෙළඳ ලකුණු වැනි විශාල පරාසයක දේ බුද්ධිමය දේපොළ විෂය ක්ෂේත්‍රයට ඇතුළත්.

බුද්ධිමය දේපොළ පිළිබඳ ආයතනයේ ආරම්භය හා කාර්යභාරය සඳහන් කළොත්.

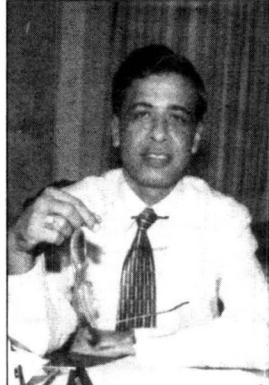
මේ ආයතනයේ ආරම්භය 1871 තරම් ඈත අතීතයට දිව යනවා. 1871 දී තමයි ලංකාවේ පළමු වැනි ජේට්ට්ට් බලපත්‍රය දුන්නේ. අපේ පළමු වෙළඳ ලකුණු ලියාපදිංචි කළේ 1899 දී.

1979 දී අපට අවශ්‍ය වුණා වැඩි වන විදේශ ආයෝජන වලට ගැලපෙන සංවිධානාත්මක වෙළඳ රටාවක්. 79 අංක 52 දරන බුද්ධිමය දේපොළ සංග්‍රහ පනතෙන් බුද්ධිමය දේපොළ නීතියක් හා පරිපාලන ක්‍රමයක් හඳුන්වා දුන්නා. ඒ පනත යටතේ 1981 දී මේ කාර්යාලය බිහි වුයේ.

එකල මේ ආයතනය හැඳින්වූයේ ජේට්ට්ට් බලපත්‍ර හා වෙළඳ ලකුණු කාර්යාලය ලෙස යි. එහි පළමු රෙජිස්ට්‍රාර්වරයා වූයේ කිත්සිරි ජයසිංහ යි. මෙහි පරිපාලනය ප්‍රතිසංවිධානය කොට බුද්ධිමය

දේපොළ පිළිබඳ ආයතනය කරනු ලැබුවේ 1996 දී යි.

බුද්ධිමය දේපොළ අයිතීන් පිළිබඳ ජනතාව දැනුවත් කිරීමත් ඒවා සුරැකීමට කටයුතු කිරීමත් අපගේ ආයතනයේ ප්‍රධාන ම කාර්යභාරය ලෙස හැඳින්විය හැකි යි. ඊට අමතරව වෙළඳ ලකුණු ලියාපදිංචි කිරීම් වැනි කාර්යයන් ද මෙහි කෙරෙනවා. බුද්ධිමය දේපොළ සුරැකීම ජාතික අවශ්‍යතාවක් ලෙස සැලකිය යුතු යි. ඇතැමුන් බුද්ධිමය දේපොළ සුරැකීමේ සංකල්පය බනවාදි අර්ථ ක්‍රමයේ එක්තරා නියමයක් ලෙස වැරදියට අර්ථ දක්වනවා. එය වැරදි අදහසක්. ප්‍රධාන පෙළේ කොමිසු-

බුද්ධිමය දේපොළ පිළිබඳ ජාතික ආයතනයේ අධ්‍යක්ෂ - ආචාර්ය ඩී. එම්. කරුණාරත්න

අපේ අතීතයේ සිට වර්තමාන තොරතුරු තාක්ෂණ විප්ලවය දක්වා ම මිනිසා නිර්මාණය කළ දේ බුද්ධිමය දේපොළ තුළට ඇතුළත් වෙතවා. ප්‍රකාශන අයිතීන් කලාත්මක කෘතීන් මෙන්ම වෙළඳ ලකුණු වැනි විශාල පරාසයක දේ බුද්ධිමය දේපොළ විෂය ක්ෂේත්‍රයට ඇතුළත්.

නිස්ථ රටක් වන චීනයේත්, ඇමරිකාවේ ලොකුම හතුරු ලෙස හැඳින්වෙන කියුබාවේත් මේ සංකල්පය ක්‍රියාත්මක වෙතවා.

පොත්පත්වල අයිතිය හා ගීත රචනාවල අයිතිය ගැන මතු වන ගැටලු ගැන මේ දිනවල නිතරම ජනමාධ්‍යවලින් දැක ගන්නට ලැබෙනවා. මේ ගැටලු උසාවිය දක්වා ගමන් කළ අවස්ථා ගැන ද වාර්තා වෙතවා. මෙවැනි අවස්ථාවලදී ඔබ ආයතනයේ කාර්යභාරය කුමක් ද?

එවැනි ගැටලු හැකිතාක් සුහද මට්ටමෙන් විසඳන්නයි උත්සාහ කරන්නේ. ඔය තවකතා, කෙටිකතා, ගීත රචනා වැනි නිර්මාණවලට

අදල ප්‍රශ්න ආවරණය වන්නේ ප්‍රකාශන පනත(Copyright act) මගින්. එම පනත තුළින් සෑම පක්ෂයකට ම සාධාරණයක් ඉටුවන බව අපගේ හැඟීම යි. නිර්මාණකරුවාට මෙන් පාඨකයාටත් ඉන් සාධාරණයක් ඉටුවෙතවා.

අපේ රටේ ක්‍රියාත්මක වන ප්‍රකාශන පනත යල්පැන ගිය එකක් ලෙස ඇතැමුන් හඳුන්වනවා නේද?

එය මා පිළිගන්නේ නැහැ. මතු වූ ගැටලුවලදී සාධාරණ විසඳුම් ලබාදීමට මේ පනත සමත්ව තිබෙනවා. නිර්මාණ සොරා ගත් අයට තඩු පවරා නිර්මාණකරුවාට සාධාරණය ඉටු කිරීමට මේ පනත සමත්ව

තිබෙනවා. සමහර විට ඔය වගේ අදහස් ඇතිවන්නේ 1948 දී අපේ ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් වුණේ බ්‍රිතාන්‍යයේ පැවැති පැරණි ප්‍රකාශන පනතේ අර්ථ දැක්වීම් නිසා විය හැකි යි.

1911 බ්‍රිතාන්‍යයේ ක්‍රියාත්මක වූ ප්‍රකාශන අයිතීන් පිළිබඳ(Copyright)පනත තමයි 1948 දී අපේ ආණ්ඩු ක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට ඇතුළත් වුණේ. මේ පනත සැකසුවේ සර් අයිවර් ජෙකිංස්. ඔහු පොත්පත් ලියූ කෙනෙක් නිසා පොත්වල අයිතියට අදල නීති සකසන්නට උනන්දු වුණා. එහෙත් 48 පනතට දැන් විවිධ ව්‍යතිරේකයන් එක්ව තිබෙනවා. සංශෝධන ඇතිව තිබෙනවා.

ශාස්ත්‍රීය හා කලාත්මක නිර්මාණ ආවරණය වෙතවා. නිශ්චිත අර්ථ දැක්මක් දී නැතත් පොත්පත් ඡායාරූප සංගීතය, පරිවර්තන, චිත්‍ර පරිගණක පාඨමාලා වැනිදේ මීට ඇතුළත් විය හැකියි.

කලාත්මක හා ශාස්ත්‍රීය නිර්මාණවල අයිතිවාසිකම් කොටස් දෙකකට බෙදෙනවා, ආර්ථික හා සද්චාරාත්මක අයිතිවාසිකම් කියා. ආර්ථික අයිතිවාසිකම් යන්නට ඇතුළත් වෙතවා, ප්‍රතිනිෂ්පාදනයේ ,පරිවර්තනය, සංස්කරණය යන අයිතීන්. මේ දේවල් අනවසරයෙන් කරන්න බැහැ. කරනවානම් නිර්මාපකයාට ගෙවිය යුතු යි.

සාද්චාර අයිතිවාසිකම් යටතේ ප්‍රධාන වශයෙන් කර්තෘත්වය පිළිගැනීම හා විකෘත කිරීම් වලින් වැළැක්වීමේ අයිතිය තිබෙනවා. කෙනෙක්ගේ පොතක් තව කෙනෙක් හොරෙන් මුද්‍රණය කරලා විකුණනවා නම් ඊට එරෙහිව නීතියෙන් කටයුතු කළ හැකි යි. මුද්‍රණය කරන්නට මිනිසා තැනූ ටොටෝ-කොෆි කරලාවත් විකුණන්න බැහැ.

විවිධ අවස්ථාවල වෙනත් අයගේ පොත් අතවසරයෙන් මුද්‍රණය කළ පුද්ගලයන් ගැන දැනගන්නට ලැබෙනවා. එවිට ඒ ගැන තීරණයක් කටයුතු කර දැමුවම් දෙකවා. එක් අයකුගේ නිර්මාණයක අයිතිය සොයා ගන්න වෙන කාටවත් බැහැ. ඒ අයිතිය බුද්ධිමය දේපොළ පනතෙන් තහවුරු වෙනවා.

ඇතැම් සම්භාවනීය ලේඛකයන්ගේ කෘතීන් ඔවුනට (හෝ ඔවුන්ගෙන් පැවැත එන්නන්ට) දැනුම් තොරතුරු ප්‍රකාශයට පත් කෙරෙන අවස්ථා ගැනත් දැන ගන්නට ලැබී තිබෙනවා. ඒවා ප්‍රකාශයට පත්කිරීමේදී අදාළ කතුවරයාගේ පවුලේ අයගෙන් අවසර ගැනීමට අවශ්‍ය නෑද්ද? ඔවුනට මුදල් ලබා ගැනීමේ හැකියාවක් නෑද්ද?

තම වශයෙන් කෘතීන් තම කරන්නට මා කැමැති තැනත් ඇතැම් සම්භාවනීය කර්තව්‍යවලින් පොත්පත් පවා රහස්‍ය මුද්‍රණය කෙරෙන බව මා දන්නවා. එහෙත් මේ ප්‍රශ්නයේ දෙපැත්තක් තිබෙනවා. නිර්මාණයක අයිතිය ලේඛකයාට හෝ ලේඛකයාගෙන් පැවැත එන්නෙකුට හිමිවන කාලය පිළිබඳ සම්මුතියක් ප්‍රකාශන තීරණය තුළ තිබෙනවා. ඒ නිසා ඒ අදාළ කාල සීමාවෙන් පසු කෙනෙකුගේ පොතක් තවකුකු පළ කිරීම භාර වැඩක් වෙන්නේ නැහැ.

ඒ කාලය නිර්ණය වන්නේ කෙලෙස ද?

නිර්මාණකරුවාට ජීවිත කාලය පුරාම පොත පිළිබඳ අයිතිය තිබෙනවා. හැබැයි ප්‍රකාශකයාට අයිතිය විකුණා තිබෙනවා නම් එතැනදී ගැටලුවක් මතුවෙනවා. එවිට එය රඳා පවතින්නේ ඔවුන් සකස් කළ ගිවිසුම මත යි. එවැනි බැඳීමක් අදාළ ලේඛකයා හා ප්‍රකාශකයා අතර නොවේ නම් ආර්ථික අයිතිය හා සඳහා අයිතිය යන දෙකම කතුවරයාට ජීවිත කාලය තුළ පවතිනවා. ඉන්පසු අවුරුදු 50 දක්වා දැරුවන්ට හෝ පවුලේ අයට අයත් වෙනවා. පනතෙන් පසු ඒ නිර්මාණය පොදු අයිතියක් බවට පත් වෙනවා.

මේ කාලය අවුරුදු 50 කට සීමා කිරීම මගින් ලේඛකයාට අසාධාරණයක් වන්නේ නෑද්ද?

නැහැ. මෙමගින් ලේඛකයාට

බුද්ධිමය දේපොළ නිර්මාපකයාගේ අයිතිය මෙන් ම සමාජ ප්‍රගමනය ද අපේක්ෂා කරනවා. එනිසායි අවුරුදු 50 කින් මේ අයිතිය නිමා කරන්නේ. මිනිසාගේ සදාචාරය දියුණු වන්නට මේ අයිතිය කාලයත් සමග මේ ලෙස බෙදී යන්නට සැලැස්විය යුතු යි.

අසාධාරණයක් වන්නේ නැහැ. බුද්ධිමය දේපොළ නිර්මාපකයාගේ අයිතිය මෙන් ම සමාජ ප්‍රගමනය ද අපේක්ෂා කරනවා. එනිසායි අවුරුදු 50 කින් මේ අයිතිය නිමා කරන්නේ.

මිනිසාගේ සදාචාරය දියුණු වන්නට මේ අයිතිය කාලයත් සමග මේ ලෙස බෙදී යන්නට සැලැස්විය යුතු යි.

පියකුට ඇවැසි නම් හැකියි අන්තිම කැමැති පත්‍රයකින් අයිතිය පවරන්නට. එහෙත් ඒ අයිතියක් අදාළ නිර්මාපකයාගේ මරණයෙන් අවුරුදු 50 දක්වා පමණයි වලංගු තිබිය. උම්මග්ග ජාතකය, අමාවතුර, මුද්‍රගුණ අලංකාරය වගේම කුමාරතුංගයන් ගේ හත්පණ වැනි කෘතීන් ද දැන් මහජනයා සතු පොදු වස්තූන් බවට පත්වෙලා.

පරිවර්තනයකදී මේ නීතිය ක්‍රියාත්මක වෙන්නේ කුමන අකාරයට ද? අවුරුදු 50 නීතිය පිටරට කෘතියක් පරිවර්තනය කිරීමේදීත් බලපැවැත්වෙනවා ද?

ශාස්ත්‍රීය හා කලාත්මක කෘති ආරක්ෂා කිරීම පිළිබඳව බර්න්(Berne) ගිවිසුම තමයි පරිවර්තනයට අදාළ ජාත්‍යන්තර ගිවිසුම.

රටවල් 148 ක් (අපේ රට ද ඇතුළත්ව) මේ ගිවිසුමට අත්සන් කොට තිබෙනවා. වෙනත් රටක වෙනත්

භාෂාවකින් තිකුත් වූ පොතක් (පොතේ කතුවරයා මියගොස් වසර 50ක් ගෙවී තැන්නම්) පරිවර්තනය කිරීම අවශ්‍ය නම් අදාළ කර්තව්‍යවරයාගේ අවසරය ලබා ගත යුතු යි. යුරෝපා රටවල නම් අවුරුදු 70 ක් දක්වා කතුවරයාට අයිතිය තිබෙනවා.

ලේඛකයාගේ මරණයෙන් පසු අවුරුදු 70ක් ගතවෙනවා යනු දීර්ඝ කාලයක්. එවැනි දීර්ඝ කාලයක් බලා හිඳින්නට පරිවර්තනයකට බැහැ. පිටරට අය ලියන දේ දැන ගැනීමේ විශේෂයෙන් ම තවන සාහිත්‍යමය ප්‍රවණතා හඳුනා ගැනීමේ අයිතිය මෙරට පාඨකයන්ට ලබාදිය යුතුයි නේද?

සැඟවිත්ම එය කාලීන අවශ්‍යතාවක්. ලේඛකයා මිය යනතෙක් හෝ බලා හිඳින්නට වුවමනා වන්නේ නැහැ. ඒ සඳහා කළ යුත්තේ කතුවරයාට දක්වා අවසර ගැනීම යි.

එහෙත් එය ප්‍රායෝගිකව අසීරු කරුණක් නේද? මෙලෙස සෑම කෘතියක් පරිවර්තනයේ දී ලේඛකයන්ගේ කැමැත්ත ලබාගත යුතුය යන නීතිය ඉස්මතු වීම නිසා පරිවර්තනයන් දුර්වල වනවා නේද? පිටරට ලේඛකයන්ගේ නිවැරදි ලිපිත සොයා ගැනීම පවා අසීරු දෙයක් නේද?

ප්‍රායෝගිකව බාධා තිබෙන බව ඇත්ත. ඒත් බාධා ජයගත යුතු ය. නියම මර්ගය තිබියදී ඇයි අප වක්‍ර මාර්ගයක යන්නේ. නිවැරදිව ක්‍රියා කළ හැකිව තිබියදී වංචාවක්

බාගේ හෝ නිර්මාණයක් සංකීර්ණ කරන්නා බැහැ. සංකීර්ණ කර පළ කරනවා නම් අයිතිය හෝ අවසරය ලබාගත යුතු ය. නැතිව සංකීර්ණ කළහොත් ඊට එරෙහිව නඩු පැවරිය හැකි යි.

කරන්න වුවමනා නැහැනෙ. අපට ශ්‍රී ලාංකිකයන් වශයෙන් ආවිමබර විය හැකියි. අපේ අවංකකම් ගැන. අතීතයේ ඉඳලම අපට ඒ කීර්තිය තිබුණා. ඇයි එය තැනී කරගන්නේ. ලංකාවේ ඉන්නෙ පිටරට අයගේ නිර්මාණ භොරකම් කළ භොරු කියලා අහගන්නේ මොකට ද? පිටරට ලේඛකයකුගේ ලිපිතය සොයාගැනීම තරමක් අසීරු වූණක් බැරිම දෙයක් නොවෙයි. මුල් පොතේ ලේඛකයාගේ ලිපිතය තැනත් ප්‍රකාශකයාගේ ලිපිතය තිබෙනවානෙ. ප්‍රකාශකයාට දක්වා ලේඛකයා සිටින තැන දැන ගත හැකි යි. අද අත්තර්ජාල පහසුකම් මගින් ද කෙනෙකුගේ ලිපිත සොයා ගත හැකි යි. ඒ වගේ ම තානාපති කර්තව්‍යවලින් ද මේ සඳහා උපකාර ලද හැකි යි. කෙසේ වෙතත් නිර්මාණ (කෙටිකතා, තවකතා වැනි) පරිවර්තනයේ යෙදෙන පරිවර්තකයන්ට

ලැබී ඇති සහනයක් ගැන ද සඳහන් කරන්න කැමතියි. එය ඇතුළත් වන්නේ අපේ පනතේ ඇති 15 වැනි වගන්තියේ යි. එයට අනුව පිටරට වෙත බසකින් පළ වූ යම් කෘතියක් එය ප්‍රසිද්ධියට පත් දින සිට දස වසරක් යන තුරු සිංහලට පරිවර්තනය වෙන්නම් ඒ දස වසරෙන් පසු කර්තව්‍යවරයාගේ අවසරය රහිතව වුවද සිංහල භාෂාවට පරිවර්තනය කළ හැකි ය. දෙමළ භාෂාවට කරන පරිවර්තනයක් සම්බන්ධයෙන් ද තත්ත්වය මෙයම යි. ලංකාව තුළ ඉංග්‍රීසියෙන් රචිත පොතකට ද මේ අයිතිය තිබෙනවා. එනම් එවැනි ඉංග්‍රීසි පොතක් වුවද සිංහලට හෝ දෙමළට පරිවර්තනය කළ හැකි යි, පළවීමෙන් අවුරුදු 10කට පසු.

කෙනෙකුගේ පොතක් සංකීර්ණ කොට පළ කිරීමේ හැකියාව තිබෙනවා ද?

කාගේ හෝ නිර්මාණයක් සංකීර්ණ කරන්න බැහැ. සංකීර්ණ කර පළ කරනවා නම් අයිතිය හෝ අවසරය ලබාගත යුතු ය. නැතිව සංකීර්ණ කළහොත් ඒට එරෙහිව නඩු පැවරිය හැකි යි.

අදාළ කර්තව්‍යවරයාගේ අභාවයෙන් අවුරුදු 50 කට පසු ආර්ථික වශයෙන් ලැබෙන ලාභයන්ට හිමිකම් කීමේ අයිතිය කර්තව්‍යවරයාගෙන් පැවත එන අයට අහිමි වන

ගීතයක පරම අයිතිය විබේන්ගේ ගීත
රචකයාට හා සංගීතඥයාට.
ඉතින් කාට හරි ගීතයක් ගයන්න ඕන
නම් අවසර ගත යුත්තේ ගායකයාගෙන්
නොව පෙර කී දෙදෙනාගෙන්.

බව ඔබ කීවා. සද්චාරාත්මක අයිතියට මොකද වෙන්නෙ. අවුරුදු 50 කට පසු කෙනෙකුගෙ නවක-කාවක් වෙත කෙනෙකුගේ නමින් පළ කළ හැකි ද?

එහෙම කරන්නේ නැහැ කවදවත්. කවුරුවත් ශේක්ෂපියර්ගේ රෝමියෝ ජුලියට් නමාගෙ නමින් මුද්‍රණය කරනවා ද? එහෙම කළා කියමු. ජෝන් කියල කෙනෙක්. කවුද ජෝන්ගේ රෝමියෝ ජුලියට් ගන්නෙ. හැමෝටම ඕනෙ ශේක්ෂපියර්ගේ රෝමියෝ ජුලියට්නෙ.

පිටරට නිර්මාණයක් පරිවර්තනයේදී අවසරය ලබා ගත යුතු බව ඔබ සඳහන් කළා. එහෙත් එකම නිර්මාණය අවසර ගෙන හා නොගෙන පළකරන අවස්ථා තිබෙනවා. අපි ගීතමු ඇමරිකානු ලේඛකයකුගේ පොතක් නම් ලාංකීය ප්‍රකාශන ආයතනයක් අවසර ලබාගෙන ප්‍රකාශයට පත් කරනවා. (තමන්ගේ පරිවර්තකයන් ලවා පරිවර්තනය කරවා ගෙන) මේ අතරම තවත් පුද්ගලයෙක් එම මුල් පොත පරිවර්තනය කර ප්‍රකාශයට පත් කරනවා අවසර නොගෙන. පළමු ලාංකීය ප්‍රකාශකයාට හැකිද ඔහුට එරෙහිව නඩු පවරන්න.

එසේ නඩු පැවරිය හැකිද නොහැකිද යන්න තීරණය වන්නේ පොතේ මුල් කර්තෘ හෝ ප්‍රකාශක හෝ සමග එළඹ ඇති ගිවිසුම අනුව යි. කර්තෘ අවසර දෙන්නේ පළමුවැන්නාට පමණක් මේ අයිතිය දෙනවාය යන කොන්දේසිය මතද යන්න එහිදී බලපානවා. තනි අයිතිය එසේ පවරා ඇත්නම් දෙවැන්නාට එරෙහිව තීරණයක් ක්‍රියා කරන්න, තැනිතම් ඒ ගැන ක්‍රියා කළ යුත්තේ මුල් කර්තෘ.

ඔබ සඳහන් කළ අවුරුදු 50 තීරණය කෝෂ ග්‍රන්ථවලටත් බලපානවා ද? උදාහරණයක් ලෙස බ්‍රිතාන්‍ය විශ්වකෝෂය පළ කරන්නේ සමාගමක් මගින්. එහි මුල් සංස්කරණයේ සංස්කාරකවරයා මියගොස් අවුරුදු

50 කට පසු වෙත අයකුට අදාළ ආයතනයේ අවසර ඇතිව බ්‍රිතාන්‍ය විශ්ව කෝෂය මුද්‍රණය කළ හැකි ද?

බ්‍රිතාන්‍ය විශ්වකෝෂයට පමණක් නොව ඕනෑම කෝෂ ග්‍රන්ථයකට අදාළව මේ තීරණය මං පැහැදිලි කරන්නම්. කෙනෙකුට අවුරුදු 50 කට අනවසරයෙන් මුද්‍රණය කළ හැක්කේ කෝෂ ග්‍රන්ථයේ මුල් සංස්කරණය යි. එහෙත් අවුරුදු කීපයකට වරක් මෙවැනි පොත් සංස්කරණය කෙරෙනවා. එවිට මුල්පොත් කරමක් වටිනාකමෙන් අඩුවෙනවා. ඉතිං කවුරුවත් මුල් සංස්කරණය (අනවසරයෙන් වුවත්) පළ කිරීමට පෙළඹෙන්නේ නැහැ. එය අවාසිදායක තිසා. අලුත් සංස්කරණය අවුරුදු 50 ක් පැරණි තැනි තිසා වෙත සමාගමකට එය අවසර තැනිව මුද්‍රණය කරන්නට බැහැ.

මිකී මවුස් වැනි වර්තයක් පවා අවුරුදු 50ත් පසු මෙසේ වෙත අයකුට කොපි කළ හැකි ද?

බැහැ. වර්තවලට අදාළ තීරණය වෙතයි. එය කරන්න තීරණයන් ඉඩක් නැහැ. එය වෙනම ලියාපදිංචි කර ඇති දෙයක් තිසා එහි අයිතිය බැහැර වන්නේ නැහැ.

ගායකයන් මේ දිනවල නිතරම නගන මැසිවිල්ලක් වන්නේ තමන්ගේ ගී වෙතක් අය ගායනා කරන බවයි. එසේ කොපි ගී ගයන අයට එරෙහිව තීරණයක් කටයුතු කිරීමේ ඉඩකඩ තිබෙනවා ද?

ගීතයක පරම අයිතිය තිබෙන්නේ ගීත රචකයාට හා සංගීතඥයාට. ඉතින් කාට හරි ගීතයක් ගයන්න ඕනෙ නම් අවසර ගත යුත්තේ ගායකයාගෙන් නොව පෙර කී දෙදෙනාගෙන්. එනිසා ගායකයාට බැහැ ඊට එරෙහිව තීරණය ක්‍රියා මාර්ග ගන්න.

සාකච්ඡා කළේ -
මනෝජී රත්නායක